

MIODRAG MILOJEVIĆ

Osuđenika na smrt stražari izvode iz ćelije na streljanje. Rano jutro. Korača. Preskače baricu da ne ukvasi cipele!!..

U Paraćinu je inženjer Miodrag Milojević ubio petoricu ljudi koje je poznavao, sa kojima je živeo i radio, svakodnevno ih vidao. Zašto je Miodrag Milojević napunio revolver i uperio ga na svoje sugrađane?

U presudi Okružnog suda u Svetozarevu optuženi Miodrag Milojević, rođen 1936. godine u Trešnjevici, živi u Paraćinu, trenutno bez posla, oženjen, otac dvoje punoletne dece, kriv je što je 27. avgusta 1984. godine oko 13.30 sati u Paraćinu, u Fabrici ratluka, bombona i žvakaćih guma »Paraćinka«, hicima iz pištolja marke »brauning« ubio Miroslava Mirkovića, vršioca dužnosti pomoćnika direktora, Miodraga Jovanovića, kontrolora proizvodnje i Živojina Aleksića, šefa nabavke. Miroslava Milanovića, referenta komercijalnih poslova, pokušao je da liši života. . .

Kasnije, u poslovnoj prostoriji preduzeća »Feroteks« u Paraćinu, lišio je života Nenada Živkovića, upravnika, ranije zaposlenog u »Paraćinki« na poslovima referenta, a u dvorištu »Feroteksa« ubio je i Slobodana Simića, vozača »Paraćinke«, koji se tu zatekao — da bi se osvetio, smatrajući da oni čime jedinstvenu grupu ljudi koji su ga sputavali u radu i sprečavali njegovu afirmaciju u vreme dok je bio zaposlen u »Paraćinki«, a zatim u svetozarevačkoj »Koroni«.

Okružni sud u Svetozarevu osudio je Miodraga Milojevića na smrt.

* * *

Zatvor u Ćupriji, obična zgrada između crkve, parkiranih milicijskih automobila i prolaznika.

— Sedite — kaže zamenik upravnika... — Očekivali smo vas. Moramo i osuđenika da pitamo da li želi da razgovara.

Stražar je primio naređenje i odlazi u ćeliju kod Miodraga Milojevića.

Uskoro javlja: »Osuđenik je prihvatio razgovor.«

Bojažljivo lice. Ne znam kako je ranije izgledalo Miodrag Milojević. Sada je u tankom džemperu i svojoj košulji. Na licu sivi zidovi zatvora, kosa skraćena po propisima. Ruke drži uzdignute kao da se sprema za molitvu, gleda ispred sebe; metalni okovi su mu sastavili ruke — svaki osuđenik na smrt je okovan...

— Ja ne želim da me streljaju — kao da mu jača glas, još tih. Blizu sam i čujem ga sasvim razgovetno, ponavlja:

— Ja ne bi' želeo da me streljaju... Želim svoje srce da poklonim nekom bolesniku... Ili klinici, ako već to mora da bude. I bubrege, sve što je zdravo u meni. Ne mogu više da govorim, ne osećam se dobro, a želim da govorim, da ispričam šta se to u meni događalo. Dođite drugi put, kada mi bude malo bolje. Sve ću vam pričati. Dođite, ali što pre... da ne bude kasno...

* * *

Inženjer Miodrag Milojević sada je nešto svežiji.

— Obrijao sam se i istuširao, sada se mnogo bolje osećam, dobro sam jeo — kaže.

Da je bolje to se odmah vidi. Napravi pokret rukama, ali mu okovi zasmetaše...

Zatvorska tišina pritiska.

— U novoj fabrici bombona u Paraćinu, posle prijema po konkursu, počeo sam da radim na mašinama koje su bile puštene. Novi delovi su bili naručeni, ali nismo imali

devize za otkup — počinje Milojević svoju, i još petorice ljudi, tragičnu priču.

— Ja sam bio zanatlija, visokokvalifikovani metalostrugar, radio sam i u Elektronskoj industriji kao metaloglogdač na izradi alata i preciznih delova. Kasnije sam studirao, kao stipendista, i postao inženjer.

Napravio sam crteže za nove delove za mašine, radio ih u Fabrici reznog alata u čačku, a neke delove dovršio u Fabrici štofova u Paraćinu.

Sve te narudžbine trebalo je da preuzme naša komercijalna služba. To je sporo išlo. Požalio sam se generalnom direktoru Arsiću. »Nisu oni stručni da to rade, preuzmi posao i radi sam«, rekao mi je.

S grupom radnika zapuštene mašine osposobio sam za redovnu proizvodnju. Radnici su hvalili moj rad. Oni su primetili da se u fabrici krade materijal. U magacinu je radio čovek alkoholičar, svakodnevno je bio pijan. Rečeno je da se smeni. I ja sam to zahtevao, sumnjalo se da roba odlazi iz fabrike nekontrolisano. To je kasnije i utvrđeno.

Nisam bio sitničar. Kada su bile u pitanju manje količine materijala, koje je trebalo pravdati, nisam pravio pitanje, ali sam pazio da ne dođe do kriminalnih radnji, ispalo bi da ja delim dobit s njima... Ove zloupotrebe predočio sam Aleksiću, a on mi je odgovorio: »Rešićemo to... Videćemo...« Bio sam i kod direktora. On me je saslušao. I ništa nije preduzeo. Direktor Arsić i Aleksić su iz istog mesta, iz Potočca. U fabrici je vladala familijarnost, ima dosta Potočana na rukovodećim mestima. Vodili su takvu politiku, navodno pred ljudima se međusobno svađali, a u stvari su bili dobri prijatelji. Posle svađe, kada je Aleksić uhvatio direktora za gušu, oni su se pomirili i bili dobri prijatelji. Scene su pravili pred nama.

To oko nestanka gvožđa iz fabrike nije rešeno.. .

Bilo je zloupotrebe oko nabavke farbe. Na računu se upiše da je kupljena skupa farba, a dobijali smo neku jeftinu, lošu boju. Zahtevao sam da se farba ne nabavlja od privatnih trgovaca, već iz fabrike. Jednom smo utrošili oko deset tona boje za farbanje, a moler je uočio da nije dobio farbu koja je navedena u računu. Cena jedna, a kvalitet drugi.

I daske su doterivane nekontrolisano. Radnici su uočili da nije stiglo ni pedeset odsto trebovane robe. Ja to nisam hteo da overim. Vršili su pritisak na mene tri-četiri meseca: na kraju je potpisao rođeni brat generalnog direktora, šef prodaje, ni on sada nije među živima, na njega je naletela neka bolest i on je brzo umro.

Kod mene je došao šef računovodstva Savić. Urađeni su neki stolovi, ispalo je da su ogromni, teški; kako je toliko gvožđa utrošeno?

Uporedili smo trebovanja. Utvrđeno je da su u magacinu prepravljena: gde sam ja napisao sedamdeset kilograma, ispred je upisana dvojka, ispalo je dvesta sedamdeset kilograma! Ustanovili smo da je trebovanje falsifikovano.

I Savić je bio za to da se nepravilnosti ispravljaju, ali je i on bio usamljen. Šef komercijalne službe Aleksić, i šef računovodstva Savić bili su u stalnoj svađi.

Kad su ustanovljene podvale, prevare i falsifikati, rečeno je da sve ovo treba prijaviti SUP-u, da direktor i šef računovodstva prijave magacionera i rukovodioca komercijalne službe za prepravljjanje trebovanja, kao privredni kriminal. Od svega toga, samo je smenjen magacioner. . .

O mnogim nepravilnostima govorio sam na kolegijumu.

»Mi smo te ovde primili kao inženjera, a ne kao političkog radnika«, rekao je Aleksić.

Ćutao sam. Nisam hteo da podržavam njihove prljave poslove. Nikada u životu nisam krao. Tako sam i decu vaspitavao. I kad sam se jednom prilikom požalio generalnom direktoru na maltretiranje, on me je pozvao u kancelariju i rekao: »Mijo, sve ja vidim šta se radi, ta grupa je i mene tužila da sam od privatnika iz Zagreba kupio stari mlin. . . Njima je najmanje stalo da jedan stručan čovek napreduje. Uzeli su vlast u ruke i ne može im niko ništa!«

Grupa od nekoliko rukovodećih ljudi organizovano je vladala fabrikom, kasnije su se i osilili, na čelu sa šefom tehničke službe Mirkovićem, i šefom komercijalne službe Aleksićem. Uz njih su bili i njihovi referenti. Mislio sam da direktor nije bio na njihovoj strani!

Cesto sam se nervirao. Noću nisam mogao da spavam, oslabio sam. Bio sam kod lekara: visok pritisak. Trčao sam

na čislom vazduhu. Počeo sam u kući da se svadam sa ženom i decom, što ranije nikad nisam činio.

Posle izvesmog vremena, u kancelariji, na stolu, papir: . . . »Pederu jedan, još si u životu«. . . »Brzo ćeš da završiš«. . . Drugi put su nacrtali penis na hartiji i ostavili mi na stolu.

Mene je sve to pogađalo. A najviše ono kada su mi napisali da sam homoseksualac. . . Posle toga, čini mi se, prosto sam se izgubio.

Kad dolazim na posao, oni postrojani, gledaju u mene i smeju se. I nastavili su da mi pišu: »Treba ti vodič. . .« »Brzo ćeš ti u rešetke!«

Sve sam to ispričao svojoj ženi i rekao joj da i ćerki kaže. . . Nije joj rekla, stidela se.

Počeli su da me prate, ne samo ovi koji su nastradali, već oni koje su angažovali. U početku su to bili ljudi iz moje radne organizacije koje sam poznavao, a kasnije su me pratili ljudi koje nisam poznavao.

Cilj im je bio da me unište. Ljudi su u gradu počeli da me izbegavaju, okreću glavu, izgubio sam prijatelje. Stignem kući, hoću da se srušim. . .

Sve je to trajalo četiri godine, do onog dana kada se sve ovo dogodilo.

Živeo sam kao progonjena zver. I na kraju ni sam nisam znao kako treba da se ponašam. Možda sam i ja dao povoda ljudima da misle kako sa mnom nešto nije u redu. Zeleo sam sve to nekome da ispričam, da mi bude lakše.

Uspeli su da me iskompromituju. Čija je to bila ideja ni sada ne znam, ali su uspeh čim sam ovde, u zatvoru.

Na ulici su pokretima ruke pokazivali da sam homoseksualac! To su činili i Mirkovie i Aleksić. A ima ljudi koji mi to nisu pokazivali, koje nije trebalo da ubijem, nisu bili krivi, a ubio sam. I generalni direktor, koji se izdavao da je na mojoj strani, jednom, kada smo putovali u Adu da nabavimo strug, lično mi je rukom pokazao te pokrete u kolima i smejavao se! Nisam reagovao, pomislio sam da je izlapeo.

Od plastične mase su napravili penis i postavili ga na radijator. Pozvali su me da opravim ventil. Pitao sam ko je to napravio.

Kasnije sam saznao da je to učinio jedan inženjer koji je u preduzeću služio, to mogu ovde u zatvoru da kažem, kao dvorska budala. U fabrici ništa nije radio i hteli smo da ga otpustimo, a došao je kod nas sa otkazom iz fabrike keksa u Čupriji.

Osećao sam da će se nešto dogoditi.

Fabriku sam napustio jer sam se osećao nesposobnim za rad. Ne spavam, dođem na posao mamuran, ne mogu da se ponašam prirodno, svi me bojkotuju. Jedan mali broj ljudi je bio uz mene.

Bio sam prinuđen da napustim preduzeće iako sam imao veoma dobar lični dohodak, odgovorno i stručno radno mesto. Bojkot rukovodilaca se preneo i na ostale.

Bio sam ubeđen da me ljudi iz fabrike prate i u kući. Izadem u dvorište — neki nepoznati predmeti! U kolima — kamen srednje veličine... Ovo sinoć nije bilo? . . . Da li ja ludim, govorio sam sebi. Na pomoćnoj zgradi nema crepa, napravljena dva otvora! . . .

Ženi kažem: »Ne ostavljaju me na miru!«

Otišao sam u drugo preduzeće, »Koronu« u Svetozarevu, u malu zanatsku zadrugu za posredovanje privatnih zanatlija i društvenog sektora.

Direktora Miroljuba Vasića znao sam odranije, radili smo u livnici u Svetozarevu. U Mašinskoj industriji u Nišu našao sam delove koje je trebalo obrađivati na strugu. Sklopio sam ugovor sa jednim povratnikom iz inostranstva, kao kooperantom, da obradi te delove u svojoj radionici. Kada je sve bilo gotovo, delove nisam mogao da prevezem, nisu mi dali vozilo. Nisu hteli da me ovlaste da prevezem robu pa da kasnije »Korona« plati. U Mašinskoj industriji dizalice su bile u kvaru, pa su se ljudi iz Niša naljutili, došli, pokušali delove kamionom, a za »Koronu« posao propao.

U »Koroni« su pokrenuli disciplinski postupak protiv mene, sa obrazloženjem da nemam nikakav radni učinak, niti finansijski efekat, primam nezarađen lični dohodak. I dali su mi otkaz...

Ja sam dokazivao da imam ugovore s fabrikama, ali nije vredelo.

Zalio sam se Skupštini opštine Svetozarevo — načelniku za udruženi rad. On je pozvao direktora »Korone«. Dogo-

voreno je da se vratim na administrativni posao i da mi se isplaćuje lični dohodak jer predstoji udruživanje sa jednim pogonom u Dragocvetu, gde bih ja kasnije radio kao mašinski inženjer.

Integrisali su se »Korona« i pogon u Dragocvetu. Meni se ne daje nikakav posao. Dali su mi sto i stolicu i ja po ceo dan sedim u kancelariji i ništa ne radim. Direktor mi kaže da sedim, biće posla. U međuvremenu je doveo jednu ženu, mašinskog tehničara iz Dragocveta, i daje joj posao, a ja i dalje ništa ne radim!

Direktor »Korone« me je odveo u Trsteniik kod jednog privatnika da ugovorimo posao. Tu me je ostavio. Čoveka ne poznajem, ćutimo. Hladno, kaput mi ostao u kolima kod direktora. Vratio sam se sam u Paraćin.

»Imao sam neku sednicu, morao sam da idem, izvini«, kaže mi sutradan Miroljub Vasić, direktor »Korone«.

Sedeo sam mesec dana i otišao: zašto da dolazim na posao, a ništa da ne radim? Pokreću postupak i daju mi otkaz. Tužim ih sudu i izgubim spor. Dohodak su mi kasnije isplatili.

Prijavio sam se birou rada u Paraćinu. Javljao sam se ina svaki konkurs, ali nisu me primili. Osam, devet meseci sam bez posla. I dalje me prate ljudi iz »Paraćioke« i »Korone«. Neki drugi ljudi. Ostao sam bez para pa sam name-ravao da odem u neku nerazvijenu opštinu.

Opština Ražanj traži inženjera.

Direktor pogona »14. oktobar« u Ražnju me lepo primi i kaže da imaju livnicu i nudi mi da budem šef proizvodnje, a napominje da će mi dati i stan. Ja sav srećan.

»Napišite molbu, iako još nije izašao konkurs«, kaže on. Kada sam ponovo otišao, ispred pogona kola iz Svetoza-рева koja su me pratila. Direktor iz Ražnja mi kaže: »Imamo sada nekih drugih kombinacija, javite se vi telefonom!«

Kad sam se sekretarici predstavio, ona zatvori telefon!

Otvorim privatnu radnju u kući. Otac me je novčano pomagao. Radio sam malo i na crno, pravio neke zatvarače, prodavao i od toga živeo. Konkursi su za mene zatvoreni.

Sa preduzećem »Litopapir« u Čačku, koje radi ambala-žu uglavnom za hemijsku industriju, sklopio sam ugovor da im napravim poklopce za kutije — za merenje praška za

pranje sudova. Razmišljao sam da odem i kod predsednika opštine da predložim jedan dugoročni ugovor jer je u pitanju bila velika zarada.

Napravio sam probne uzorke. U Čačku su mi rekli: »Koliko god komada proizvedete, sve ćemo otkupiti!«

Ali tada su došle nevolje. Komšija se požalio da mu moja mašina stvara buku. Objašnjavao sam da je mašina nova i da ima atest. Došla je, međutim, opštinska inspekcija i zapečatila je...

Prestao sam da uzimam redovno i hranu. U glavi mi se nešto mutilo, čujem nepoznate glasove i zvuke, pričam sam sa sobom, nešto sa mnom nije u redu!

Nedelja, ćerkinina veridba. Ćerka sa mladićem u kući. Ja sam se s tim slagao — pet-šest godina se zabavljaju, mladić je dobar, još neki ispit da završi fakultet. Toga dana sam bio premoren. Dao sam novac ženi, ćerki i sinu i rekao: Kupujte šta hoćete, spremajte, ja sam u takvom stanju da prosto ne znam gde se nalazim.

Lekar mi je dao neke lekove za smirenje. I toga dana, kada je trebalo gosti da dođu, ujutru sam popio dve tablete, sebi sam rekao da alkohol neću da pijem. Osećao sam da drhtim, vilica mi se potpuno ukočila, oči mi igraju...

Po podne sam popio još dve tablete, da bih pred gostima bio smiren.

Ručali smo. Popio sam pola boce belog vina kao špricer. I ništa mi nije bilo. Odjednom, kada sam sinu ponudio kola da odveze poste, nešto ie ispalo sporno oko goriva. Ne sećam se baš najbolje šta ie bilo. Došlo mi je nešto u glavu i počeo sam da udaram zeta!... Ne znam zašto... Ne znam da li sam pa udarao fpo litu, telu... On je valjda izašao i nobegao... I ja sam pobegao, zatim sam se sakrio na tavanu. Moii su me tražili, čuo sam i sina kako me doziva, ali žena je bila upornija. Zvala je, a ja se nisam javljao. Sedeo sam na tavanu.

Tada sam mislio da se ubijem, obesim. Ni sam ne znam kako sam odustao. Sišao sam u podrum, tu sam dugo sedeo. I na kraju sam rešio: meni nema života i ja se ubijam!

Uzeo sam pištolj iz ormara, i nisam siguran, da sam našao odmah municiju, možda bih tada pucao u sina, u zeta, u sve. Dugo sam tražio municiju. U međuvremenu, svi gosti su otišli...

Seo sam u kola, poneo i pištolj.

Te noći nisam spavao kod kuće; kola sam parkirao pored crkve u Paraćinu. Tu sam kratko bio, zatim sam otišao u kolima, ali nisam mogao da zaspim... Sećam se, padala je kiša. Mislim da sam kolima otišao do stana tehničkog rukovodioca »Paraćimke«, Mirkovića.

Jutro. Namera mi je bila da sačekam Mirkovića da ga pitam za posao, s obzirom da mi je radnja zatvorena i da sam bez posla. U međuvremenu, čuo sam da se i fabrika nešto proširila. Vratim se u »Paraćinku«. Pištolj nisam poneo. Možda sam nameravao da mu kažem zašto sam napustio preduzeće, da su me primorali. Nešto u tom smislu.

Čekao sam ga da izađe iz kuće. Dugo se nije pojavljivao. Kako je izašao iz zgrade da ga nisam primetio?

Seo sam u kola i pošao u Svetozarevo direktoru »Korone«, da i njega pitam da me vrate na posao.

Sedeli su sekretarica i komercijalista. Nisam hteo da im kažem zašto sam došao. Jer, sve konce u rukama držao je direktor. Rekli su mi da je na putu. Tada sam verovao da bi me ovaj čovek možda i vratio na posao.

Sišao sam u grad. Šetao sam. Iskren da budem, tada mi se javila misao da direktora »Korone« ubijem!

Vratio sam se u »Koronu«. Direktorova kola parkirana. Znači, tu je! Trgao sam se najednom. Pred kolima mislim i da sam jauknuo i rekao sebi: zar da ubijem čoveka?

I tu sam uspeo da se savladam, seo sam u kola i vratio se u Paraćin...

U kući sam shvatio da me ne primaju, da su ljuti zbog svega što se u nedelju dogodilo. Seo sam u kola i pošao da se ubijem! Nema od mene iništa, ne mogu da se vidim s ljudima, ne daju mi da radim, prate me, žele da me unište, sve sam shvatio i rekao sebi: sada je sve gotovo. Kolima sam pošao prema paraćinskom groblju. Ušao sam u groblje. Napunio pištolj!...

.. Setio sam se oca i majke. Idem u Trešnjevicu da vidim oca i majku, tamo sam se rodio, tamo ću i da se ubijem. Prolazio sam pored fabrike »Paraćinka«. To je na istom putu, i sada ne mogu da se setim, to je već bilo kritično stanje, kada više nisam vladao sobom. Da li me je neko sreo, podsetio na nešto... ne znam. Kasnije, kada sam prišao fabrici,

čuo sam neke glasove u glavi: »Stani, ovde si uništen, navrati ovde, pitaj za posao, još jednom pokušaj«. Tako sam već počeo da pričam sam, čujem glasove u kolima. I odjednom sam stao. Ušao sam u fabriku.

Miodrag Milojević, inženjer iz Paraćima, na ovom mestu zatvori oči, učuta kao kamen kad padne na dno.

Čuti. Ni ja ne progovaram ni reč...

Zatvorski psiholozi ističu da nije slučajno što je sve počelo u nedelju, na dan veridbe Milojevićeve ćerke: pritisnut osećanjem da su ga svi odbacili napustio je radnu organizaciju, a sada se rastajao i sa ćerkom — ona odlazi drugome, a on kao da ostaje sam.

Odlazi da se ubije, a zatim puca u ljude...

Osuđenik na smrt Miodrag Milojević lagano otvara oči, kao pred svanuće, hoće još nešto da kaže, podiže glavu:

— Da li je sve ovo bio razlog da ubijem ljude?!...

Je "k ie

Zatvor u Čupriji posle tri godine. Inženjer Miodrag Milojević i dalje čeka izvršenje smrtine kazne.

— Prihvatio sam razgovor zato što ste me i ranije posećivali — kaže Milojević, pružajući ruku prema flaši s vodom.

Hoću da mu pomognem, okovan je, a žedan! Ruke nespretno, stegnute.

— Nije potrebno — kaže bezvoljno i uzima vodu.

— Kako ste?

— Ne razlikujem dan od noći. Svetio gori cele noći u ćeliji.

— Da li pišete u zatvoru — dnevnik, sećanja, poruke porodici?

— Nemam olovku. Ni hartiju. Nemam prava na to.

— Da li ste tražili da vam gase svetio?

— Nisam tražio... Mene truju ovde u zatvoru... Boli me ponekad stomak. .. Osećam slabost...

Osuđenici se malo kreću i zbog toga ponekad osećaju bolove u stomaku, objašnjavaju zatvorski lekari.

— Kako vas truju?

— Truju me, zato zahtevam da hranu sipaju predamnom.

— Uzimate li lekove?

— Uzimam redovno. Onda mi je bolje, osećam se jačim, ali lekovi ne deluju dugo; od lekara sam dobio neke u kapsulama. Posumnjao sam i otvarao kapsule da vidim šta ima u njima, da li me truju. Tražio sam druge lekove, dobio tablete, pomažu mi, bolje se osećam, ali opet zakratko.

— Pre tri godine, ovde u zatvoru, rekli ste mi da ne želite da vas streljaju, da biste dali srce nekom bolesniku, zdravstvenoj ustanovi.

— Rekao sam... Ostajem pri tome, ali je meni sada važno da dokažem da nisam nastran! Želeo bih da lekari to ustanove, stručno dokažu. To mi je sada najhitnije: da dokažu da nisam homoseksualac... Ja znam da nisam, ali bih želeo da to stručnjaci kažu. To zapišite!

— Jeste li pisali molbu upravi zatvora?

— Rekao sam vam, nemam olovku. Ja se upravniku zatvora često obraćam i on me uvek pita da li imam nekih teškoća, ali se nisam obraćao sa ovakvom molbom. Mene smatraju nastranim čovekom!

Da je Milojević već dugo opsednut ovom idejom govori i podatak da je on već ranije, da bi dokazao nekim ljudima koji su ga ismejavali da nije nastran, pokazivao račune iz hotela da je bio sa ženama... Dakle, da nije homoseksualac.

— Kako spavate?

— Sanjam: neki nepoznati ljudi mi prete, neko me noću zove, čujem oca, kaže: »Ajde, Miodraže, idemo kući«. Ja ustanem, a onda shvatim da se nalazim u zatvoru. Imam i lepe snove kada sanjam kako radim za mašinom kao metalostrugar.

— Da li čitate?

— Čitam knjige, ali na kraju, kad pročitam knjigu, ne znam šta piše u njoj... Novine ne čitam, nemam više para.

— Pre tri godine sećali ste se svakog detalja od onoga što se događalo, kako su postupali s vama u radnoj organizaciji.

— Meni i ovde, u zatvoru, podmeću: program televizije je usmeren protiv mene, emisije su smišljene protiv mene. Ne verujem više nikome.

— Hoćete li da vas pretplatimo na novine?

— Može, ali da ne budu protiv mene! ..Dobro ste me podsetili da se obratim upravniku zatvora da me stručnjaci pregledaju: hoću da dokažem da nisam nastran čovek, da nisam homoseksualac. A onda mi ne bi bilo žao da umrem...